

maa overhovedet sige, at det skulde slet ikke undre mig, om den ærede Ordfører ogsaa paa dette Punkt bøjede sig eller blev enig med de Kræfter, som han jo synes overhovedet at virke sammen med for Liden. Derfor siger jeg, at, hvis dette skulde indtræde (Afbrydelse) — ja, jeg veed ikke, om det vil indtræde — men efter den ærede Ordførers Bemærkning om Bistanden, er jeg ikke ganske velig i saa Henseende — er der stor Udsigt til, at vi faae et betydeligt Tilskud til Høiskolen direkte uddelt af Ministeren med en Sum, hvis Anvendelse ganske vist er begrændset til visse faste Regler, men ligeledes med en forøget Sum til Ministerens fri Raadighed, og saa faae vi Noget, som vi kunne kalde Tilsyn eller Bistand — det kommer det ikke saa nøie an paa — som dog i Resultatet vil føre til det Samme, at vi støtte Høiskolerne gennem Ministeren og derved gjøre dem afhængige af ham. Det kan ikke benegtes. Nu kan det være, at den ærede Ordfører har saa stor Lillid til den ærede Minister, at han ikke frygter Noget i saa Henseende; men den ærede Ordfører kan ikke svare for, at den nuværende Minister altd bliver ved at være Minister (Ordføreren: Det haaber jeg). Jeg tror nok, den ærede Ordfører vil gjøre, hvad han formaar; men der kunde jo dog tænkes den Tid, da den ærede Minister døde, vi ere jo dog Alle dødelige (Afbrydelse). Ja, jeg kan ikke i dette Dieblit tænke mig nogen anden Hindring for Forsættelsen af den ærede Ministers Virksomhed, men man kan dog ikke sige, at det skulde blive et „konstitutionelt Punkt“, naar jeg udtaler noget i den Grad Sandt og Naturligt. Dersom det skete, vil den ærede Ordfører ikke have den Garanti, som han vistnok nu har i den ærede Ministers Person. Derfor er det vor Mening, at Høiskolerne skulle støttes derigennem, at vi støtte Befolkningen og hjælpe den til at søge Høiskolerne. Derigennem ere vi ogsaa visse paa, at man netop gavner den Høiskole, der bedst fortjener det, idet den, som paa den Maade samler flest Elever om sig ved Hjælp af disse Tilskud, fortjener det. Dermed skal jeg anbefale Forslaget, ikke fordi jeg nærer noget Haab om, at vi, naar saa mægtige Kræfter som den ærede Ordfører, den ærede Minister og det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) falde i Armene paa hinanden, da skulde kunne sætte det igennem; men vi ville dog have fritaget vor Samvittighed for et Stridt, der efter vor Mening ikke kan tjene til Høiskolens Frihed. — Den ærede Ordfører gjorde en Bemærkning med Hensyn til Universitetsfesten. Jeg kan kun dertil sige, at den ærede Ordfører ikke der talte paa Udvalgets Vegne og idetmindste ikke paa mine Vegne. Jeg har vel ikke bedet om nogen Bemyndigelse til at udtale dette for Andres Bedkommende, men jeg tror dog, at ogsaa Andre dele min Anskuelse, naar jeg siger, at det har ikke glædet mig at høre udtalt her den Dom, som den ærede Ordfører udtalte om Universitetets Be-

styrelse, og jeg tror heller ikke, at den er rigtig. Det forekommer mig, at vore Forhold her i Landet i det Hele ere af en saadan Natur uadtil og indadtil, at der ingen Anledning er til at holde nogen særlig europæisk Fæst her i Kjøbenhavn, og jeg kan ikke negte, at det har paa mig og, jeg tror, paa mange Andre gjort et alt Andet end ubehageligt, men tværtimod ret velgjørende Indtryk at se, at man ogsaa i Universitetets øverste Bestyrelse har havt en Følelse af den Sorg, der har ramt Landet, og derfor ikke ret har kunnet bekvemme sig til netop paa denne Tid og under disse Forhold at feire Universitetets Jubileum som en stor Jubelfest. Den Bemærkning, den ærede Ordfører gjorde om, at Bestyrelsen af Universitetet først burde være gaaet op til Ministeren og have spurgt ham, om de maatte lade være at feire Fæsten, kan jeg paa ingen Maade tiltræde. Paa dette Omraade tror jeg, at Universitetet selv maa bestemme, hvad det skal gjøre, og det er efter min Mening ikke rigtigt at sige, at Universitetet paa den Maade træder op paa een Gang som Indenrigs- og som Udenrigsminister, eller gjør Demonstrationer, der mulig kunde skade vort Land eller Rignende. Det tror jeg ikke, man kan sige; jeg tror, at Enhver i Europa vil føle, at der ikke i Universitetets Optræden ligger nogen sjenkelig Demonstration mod nogen Magt, men at den kun er et Udtryk for den Sorg, der vist for Liden, paa Grund af det Spørgsmaal, der have været den virkelige Anledning til Universitetets Beslutning, har grebet enhver dansk Mand. Jeg siger kun dette, fordi jeg ikke vil, at den ærede Ordførers Bemærkninger om Universitetets Bestyrelse skulle tydes som mine, idet jeg tværtimod finder, at Bestyrelsen har i denne Sag handlet med Takt og god Følelse, og jeg er overbevist om, at det ville ogsaa de fleste Stater i Europa finde. Det er ogsaa efter min Mening en fuldstændig fejl Betragtning, at vi skulde vinde i Anseelse i Europa derved, at vi holdt en stor Fæst for at minde Verden om, at vi ere til. Nei, det er ikke Midlet; det er ved langt bygtigere og solidere Arbejde, at vi skulle vinde denne Anseelse, og vi ville snarere tabe i saa Henseende, naar man faae, at vi under Forhold som de nuværende dog havde Tid til at holde Fæst. — Til Slutning er der et Divergenspunkt mellem de ellers enige Medlemmer i Flertallet med Hensyn til Kirken ved Padesø; men da jeg for mit Bedkommende ikke har deltaget i nogen af de herhenhørende Indstillinger, skal jeg kun sige, ikke paa egne Vegne, men paa de øvrige Forslagsstilleres, at de ikke dele de Betragtninger, der paa dette Punkt ere fremsatte af den ærede Ordfører. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind herpaa, da jeg forventer, at et andet Medlem, der staar de lokale Forhold der langt nærmere end jeg, vil tage Ordet i denne Sag. Dermed skal jeg slutte.